

ΕΤΟΣ 32

Τ. 1 [sic]

Α
Θ
Η
Ν
Α
Τ
Ο
Ε

Χειμώνας 1959

Τ.Κ. ΜΠΙΡΗΣ

THE ATHENIAN

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ ΚΟΛΛΕΓΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Έτος 32ον, Αριθμός 1.

22 Δεκεμβρίου 1959

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Καθηγηταί Σύμβουλοι: κ. κ. Απόστολος Θ. Γκάτσος και Mr. Forrest Leffler

Άρχισυντάκτης: Ίορδάνης Ε. Άρζόγλου

Βοηθός Άρχισυντάκτου	: Άλκης Σ. Μιχάλης	Άγγλικής Όλης	: Ίπυρος Δ. Έξόρχου
Δογοτεχνικής Όλης	: Άγγελος Έ. Χάλαρης	Ποικίλης Όλης	: Ίωάννης Γ. Φωτιάδης
Διαχειριστής	: Πέτρος Π. Άλιβιζάτος	Άθλητικών	: Γιώργος Δ. Πολυζωίδης
Καλλιτεχνικός υπεύθυνος	: Τάσος Κ. Μπίρης	Οίκοτροφείου	: Γιώργος Κ. Παπανικολάου
	Φωτογραφικός υπεύθυνος:	Ίων Α. Μοσχονάς	

Sophomores: Άντώνης Ί. Έφραιμίδης, Θάνος Μ. Βερέμης, Ίτέφανος Π. Έξόρχου

Fresh.: Κώστας Ά. Γράτσος, Γεώργιος Δ. Μαυρογορδάτος, Ίάκωβος Σ. Τσαλίκουλου

Χ α ρ έ ς

Περιμένει κανείς, βέβαια, στο Χριστουγεννιάτικο τεύχος ενός μαθητικού περιοδικού γενικού ενδιαφέροντος να διαβάση άρθρα και ιστορίες, που — άμεσα ή έμμεσα — να σχετίζονται με κοσμοπλημμυρισμένους δρόμους, κατάφωτα μαγαζιά, φορτωμένους οικογενειάρχες, Χριστουγεννιάτικα δένδρα, πίτιες, κάλαντα, χαρά και φώς.

Κι' αυτό είναι ένα φυσικό έπακόλουθο: κουρασμένοι και άπρηδησμένοι άπ' την καθημερινή — μικρή ή μεγάλη — πάλη της ζωής, έξαντλημένοι άπ' τόν άγώνα, περιμένομε με χίλιες έλπίδες τις λίγες ήμέρες, που είναι πιά καθιερωμένο άπ' την παράδοση να έρχονται ευεργετικές, για να γιορτάσωμε, ν' αναπαυθο΄με, να διασκεδάσωμε. «Νά πάρωμε δύναμι», λέμε, «για τόν Καινούργιο Χρόνο». Και καταφθάνουν τά Χριστούγεννα λαμπροφωτισμένα, καταςτόλιστα, υπέροχα. Κι' άφου πανηγυρίσωμε μέσα σε χαρούμενα σαλόνια, και σκύψωμε πάνω σε όρεκτικά τραπέζια και περάσωμε τις λίγες μέρες άπαλλαγμένοι άπ' τις φροντίδες — πού, μέσ' στη χαρά μας φαίνονται φοβεροί έφιάλτες — άκεφοι, λυπημένοι μπορώ να πώ, ξαναριχνόμαστε στη ρουτίνα. Τότε, ανάμεσ' άπό τη δουλειά,

τις έννοιες και τό άγχος για τό αύριο, σαν ξαναγυρνάμε τό βλέμμα πίσω που και που, θολά ξαναθυμόμαστε τά Χριστούγεννα, άκαθόριστο σύμβολο άπρόσκοπτης χαράς κι' άπερίσπαστης διασκεδάσεως... Αυτό εΐν' όλο που μας έχει μείνει.

Ύπάρχουν όμως και άνθρωποι, που τά Χριστούγεννα, και όταν περάσουν, δέν είναι γι' αυτούς μιá ανάμνησι χωρίς σημασία. Πού αισθάνονται τά Χριστούγεννα κάθε χρονιάς να υπάρχουν άφωμοιωμένα στην ψυχή τους. Πού ξέρουν ότι τά έρχόμενα Χριστούγεννα θά τους προσφέρουν, όπως κι' όλα τά προηγούμενα, κάτι μεγάλο: Διαρκή ευτυχία.

Ό τραγικός δυϊσμός του ανθρώπου, οι δύο αντίφατικοί κόσμοι που τόν άπαρτίζουν, γίνονται άντιληπτοί και σ' αυτή την πλευρά της ζωής μας, που θά νόμιζε κανείς ότι είναι τό σημείο, στο οποίο ή ύλη και τό πνεύμα αδελφώνονται, για να χαρίσουν στον ταλαιπωρημένο άνθρωπο την ψυχική άρμονία, την ήρεμία: Την Ευτυχία.

Κι' είναι γεγονός: Ύπάρχουν για μας δυό ειδών χαρές. Η μιá είναι ή πιό φανερή, ή πιό έντυπωσιακή θά 'λεγα. Είναι ή στιγμιαία παραγνώρισι του πνευματικού ανθρώπου, κι' ή χωρίς φειδώ ίκανοποίησι

των απαιτήσεων της ύλης· καλή ζωή, διασκέδασι — ἔστω ἄθωα —, ἡμεριμνησιὰ. Ἡ ζωή γιά τή ζωή. Οἱ λίγες φροντίδες γιά τή βελτίωσι τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως, τήν ἀποκατάστασι. Κι' ἂν τελεσθῆ καμμιά φιλανθρωπία, αὐτή δέν ὀφείλεται σέ ὑπέροχη ἀνιδιοτελῆ ἀγάπη, ἀλλά ἢ γίνεται ἔτσι, ἐπειδὴ εἶναι συνηθισμένο «νά βοηθοῦμε τοὺς φτωχοὺς», ἢ ἀποβλέπει στή γνώμη τοῦ κόσμου — γιατί ὁ κατ' αὐτόν τὸν τρόπο εὐτυχισμένος εἶναι πάντοτε τύπος συμβατικός — ἢ προέρχεται ἀπὸ συμπόνια, πού ἔχει γιά ἐλατήριο τὸν ἔνστικτο, ὑποσυνείδητο φόβο. μὴ βρεθοῦμε κι' ἐμεῖς κάποτε στή θέσι τοῦ κακόμοιρου πού λυπόμαστε.

Εἶναι τραγικὴ αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ εὐτυχία· ὁ ἄνθρωπος πού βυθίζεται σ' αὐτὴν ξεχνάει τὰ πάντα. Σύντομα χάνει τὴν ἱκανοποίησι τοῦ νὰ αἰσθάνεται πλήρης, εὐτυχισμένος. Νοιώθει ψυχικὸ κενό, μὰ δέν μπορεῖ νὰ τὸ συνειδητοποιήσῃ· γι' αὐτὸ σπαταλάει τίς δυνάμεις του σ' ἓνα σωρὸ ἄσκοπες ἐνέργειες, πού ποτέ δέν τὸν ἱκανοποιοῦν, βάζει σκοποὺς, πού, μόλις τοὺς πραγματοποιήσῃ, βλέπει ὅτι δέν ἔχουν ἀξία. Μόνο κάποτε - κάποτε, σὲ κάποια Χριστούγεννα, στὴν ἐπιφανειακὴ ἐνεργητικότητα ἑνὸς ξεφαντώματος, προσπαθεῖ νὰ ξαναξεχάσῃ τὸν ἑαυτό του· κι' αὐτὴ τὴ στιγμή τῆς λήθης τὴν ὀνομάζει πάλι εὐτυχία...

Καὶ ὑπάρχει κι' ἡ ἄλλη εὐτυχία. Αὐτὴ δέν εἶναι τῆς στιγμῆς. Δέν ὀφείλεται σὲ παρόρμησιν ἐνστίκτου. Κι' ἀλήθεια, δέν μπορεῖ νὰ σὲ κουράσῃ, νὰ σ' ἀπογοητεύσῃ. Γιατί αὐτὴ ὑπακούει στὴ Φρόνησι. Πολλοί, βέβαια, εἶπαν ὅτι ἡ Φρόνησι εἶναι καλὴ μόνο γιά τὰ κηρύγματα τῶν δασκάλων, ὅτι εἶναι χαρακτηριστικὸ ἀνθρώπων χωρὶς φαντασία, πού μικροπρεπῶς μένουν προσκολλημένοι στὴ ζωή καὶ τὸ ἄγχος γιά τὸ μέλλον, πού δέν μπροῦν νὰ δοῦν τὴ ζωή ἀπὸ ἀπόστασι καὶ νὰ κυριαρχήσουν πάνω σ' αὐτὴν. Κι' ὁμως, ἡ Φρόνησι εἶναι ἓνα

μεγαλειώδες χαρακτηριστικὸ τοῦ ἀνθρώπου, μὰ θαυμαστὴ ἱκανότητά του νὰ ριθμίζῃ τίς πράξεις του σύμφωνα μὲ σκοπούς, πού καθορίζει γιά τὸ μέλλον. Πάνω, λοιπόν, στὸ σπάνιο αὐτὸ χάρισμα ὠρισμένων ἀτόμων, βασίζεται αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς εὐτυχίας. Γι' αὐτὰ τὰ προνομιούχα ἄτομα ἡ εὐτυχία εἶναι διαρκῆς. Γιατί ἱκανοποίησι γι' αὐτοὺς εἶναι ἡ κάθε πράξι τους νὰ χρησιμεύῃ σὰν ἓνα μικρὸ κομμάτι τοῦ ψηφιδωτοῦ πού φτιάχνουν, νὰ εἶναι ἓνας — ἔστω μικρὸς — συντελεστῆς τῆς ἐπιτυχίος τοῦ σκοποῦ τους. Καὶ σκοπὸς τους εἶναι ἡ τελειοποίησι τους. Καὶ — μὰ πού λόγῳ τῆς φρονήσεως καμμιά πράξι τους δέν ἀπάδει πρὸς τὴν ἐν γένει συμπεριφορὰ καὶ τὸ ἰδανικὸ τους — εἶναι πάντοτε εὐτυχισμένοι.

Αὐτοὶ θὰ χαροῦν πραγματικὰ τίς λίγες κατ' ἐξοχὴν ἡμέρες τῆς χαρᾶς. Γιατί μεταλαμβάνοντας τοῦ μεγάλου μηνύματος πού φέρνει τὸ Γεννώμενο Βρέφος γιά τὴ λύτρωσι ἀπ' τίς ταπεινὲς καὶ φθοροποιοὺς γήινες καταστάσεις, θὰ ἐνδυναμωθοῦν στὸ δημιουργικὸ ἀγῶνα τους γιά τὴν κατὰκτησι τῆς ἐπιτυχίας: Τῆς πληρώσεως τῆς ψυχῆς τους, τῆς Εὐτυχίας.

Ἰδοῦ, λοιπόν, τὰ Χριστούγεννα· ἓνα σύμβολο, πού — ἂν τὸ κοιτάξωμε κάτω ἀπ' τὸ πρῖσμα τῆς πάλης γιά τὴν ὑλικὴ ἀνεσι — συμβολίζει τὴν προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἱκανοποιηθῆ ξεχνώντας τὸ ἀνικανοποίητο κενό τῆς ψυχῆς του· καὶ πού — ἂν τὸ δοῦμε ἀντικειμενικὰ καὶ προσπαθήσωμε νὰ ἔρθωμε σὲ ἄμεση ἐπαφή μαζί του — θὰ ἀντλήσωμε ἀπ' αὐτὸ δύναμι γιά τὴν ἀκάματη καὶ δραστήρια προσπάθειά μας γιά τὴν πλήρωσι τοῦ κενοῦ αὐτοῦ. Ἡ πρώτη ἄποψι εἶναι ἡ μονομερῆς, ἀλλοιωμένη ἀντίληψι τῆς σημασίας ἑνὸς κοσμοϊστορικοῦ γεγονότος. Ἡ δεύτερη ἐκφράζει ἓνα Εὐαγγέλιο χαρᾶς γιά τὴν τελείωσι ἑνὸς ἀτελοῦς κόσμου...